

3 september 2013:ilja

Vandaag alweer onze laatste dag bij Karen en Gabriel. Hopelijk kunnen we vanavond ons visum ophalen.... Karen stelt voor om samen met ons naar cheung chau te gaan. Dat is 1 van de eilanden van Hong Kong en altijd leuk voor een dagtocht, zegt ze. We besluiten eerst nog even te ontbijten op ons gemakje. We roosteren wat brood, krijgen heerlijke koffie en zo kunnen we de dag wel beginnen. We stappen op de fiets en crossen weer kriskras naar beneden, ja ja we krijgen het in de gaten hoe we precies moeten rijden. We hebben beiden wat zadelpijn, tja straks toch maar meer gaan fietsen....We pakken de ferry, althans niet zonder oponthoud. Voor onze dagen in HK hebben we een octopus kaart gekocht met ca. €15,- aan tegoed voor bijna al het openbaar vervoer. Te pas en te onpad moet je de kaart voor een hek laten zien en je kunt verder. Moet je dat stomme ding wel bij je hebben natuurlijk. Remco heeft altijd een systeem voor alles, alleen werkte dat systeem vanmorgen helaas niet. Cameratas verdween in grote tas en octopuskaart bleef gewoon op bed liggen dus..... Nou dan maar contant betalen. Na een minuut of 40 kwamen we aan op het eiland, erg leuk hoor, het had wel iets tropisch. Een zandstrand, een pier, palmbomen, eettentjes en heel veel mensen met papaplu's. Het regent namelijk al de hele ochtend. Karen nodigt ons uit voor een dim sum lunch. Zij bestelt dus verassing..... Nu is zij van het vegetarische en vis, dus waarschijnlijk weinig vlees, jammer joh remco. Het bleek inderdaad weinig spectaculair te zijn. Baopao broodjes, lotusbladeren met gevulde rijst, gekookte stukjes varkensvlees en inktvis. Niet helemaal ons favoriet maar hé het vult en we werden getrakteerd!

We vervolgen onze rondtrip langs kleine straatjes, langs het strand, helicopterplatform en weer terug naar de ferry. Hier nemen we afscheid van elkaar, wij gaan visa ophalen, Karen gaat terug naar huis.

We gaan richting Kowloon, duiken nog even het park in. Remco vliegt richting flamingo's om te filmen. alsof ie nog nooit Flamingo's heeft gezien.

Daarna is het tijd..... Vol verwachting lopen we naar cosmic guesthouse in de Mirador mansion. Er zit iemand anders achter de balie.....we vragen om ons visum en..... Krijgen die zowaar. Ahhhh stap 1 is genomen. Het ziet er ook allemaal officieel uit, dus wat kan er nog misgaan... Het is wel een groepsvisum, wat betekent dat we met z,n tweeën China in maar ook weer uit moeten. Nou rem, je zit gewoon aan me vast! We gaan richting huis, nemen nog een pizzaatje onderweg en kruipen onder de wol. Morgen moeten we vroeg op.

{comments on}

4 september 2013:ilja

Vandaag gaat het gebeuren! We gaan naar China, spannend! Tja wat is er nou zo spannend eigenlijk? Het is een nieuw land voor ons, ze spreken heel slecht engels, men heeft er bijzondere gewoonten, we hebben nog niets geregeld wat betreft trein, accommodatie etc. Dus we weten nog niet of we wel op plaats van bestemming gaan komen en of we een slaapplek hebben. Ja, ja jongens en jullie maar denken dat wij het makkelijk hebben ;-)

Tassen worden herpakt, de laatste foto's geschoten, afscheid genomen van Karen en jawel door de stortende regen met zware bepakking 15 minuten lopen naar de bushalte. Gelukkig met paraplu. We missen de bus op een haar en moeten vervolgens 20 minuten wachten op de volgende, het leuke hiervan is dat je met de plaatselijke bevolking aan de praat raakt. Een chinese dame verteld over haar wilde studententijd in Amsterdam, een man die uit een mobiel ziekenhuis stapt, probeert in goed Chinees uit te leggen wat hij mankeert. Ach lieve schat, we spreken helaas geen Cantonees, maar het ga je goed hoor! Ahhh, daar komt de bus, bepakking wordt in het ruim gegooid en wij zetelen ons naast wat andere mensen. na zo'n 40 minuten moeten we overstappen op de MTR, de ondergrondse. daar moeten we weer 2 keer overstappen. We worden aangestaard vanwege onze grote tassen, althans dat denken we. Maar als laten een Aziaat instapt met een nog veel grotere tas, blijft de aandacht op ons gericht. Tja, je ziet ook niet heel veel Westerlingen hier. Dan arriveren we bij de grens. Altijd leuk..... Veel bedrijvigheid, weten niet welke poort we moeten nemen. remco z'n octopuskaart is inmiddels leeg, dus moet er even bijgestort worden. Bij de grens aan Hong Kongse zijde verloopt het spoedig, voor we het weten zijn we daar doorheen. Nu China nog. Een paar honderd meter komen we bij de 2e grens. Met kloppend hart schrijden we stapje voor stapje verder. Dan zijn we ineens aan de beurt. Er wordt vreemd gekeken naar ons papier, blijkbaar is een groepsvisum niet iets normaals. Er wordt overlegd met de buurman..... Naar ons gekeken, weer overlegd. Remco en ik staan met een blinkende glimlach voor hen. Strakke blikken terug. Dan komt de verlossende stempel, weliswaar op ons document en niet in de paspoorten. Is niet nodig, en we kunnen door. We moeten wel weer samen het land vertrekken hoor! We kijken elkaar aan met een blik van ongeloof. Joepie, we zijn in China. Ok, nu eerst de gebruikelijke dingen doen als geld pinnen, simkaart halen met data voor internet, eten, drinken, plassen. Ja, druk, druk druk. En nu? Waar is het treinstation? Jawel, we weten dat we in China zijn, er staat (bijna) niets meer in het engels vermeld en ons Chinees is uiterst belabberd. Gelukkig komt er een aardige jongeman op ons aflopen en vraagt ons (in het Chinees) waar we naar toe moeten. Met handen, voeten en tsjoek tsjoek geluiden begrijpt hij ons en loodst ons naar het station. Hij laat ons zien dat onze trein vol is, vraag niet hoe we dit hebben begrepen, maar lichaamstaal is

ook nog steeds een taal!

Vervolgens brengt hij ons naar een busmaatschappij alwaar hij regelt dat we buskaartjes kunnen kopen naar Yangshou. 13 uur bussen, terwijl we kunnen slapen voor 500 yen. (Ca. € 65). Nou doen maar hé, alternatief is vliegen maar dat kost meer dan het dubbele en het vliegveld vinden wordt een kunst op zich, geloof ik.

We kunnen de bagage daar laten gelukkig. Shenzhen is een grensstad waar je soort van taxfree kunt shoppen, heel Hong Kong loopt leeg om hier inkopen te doen voor een dag en keren daarna weer terug naar huis. Wij lopen wat rond en gaan daarna op het plein mensen zitten kijken. Als we zat zat zijn gaan we een massagesalon opzoeken, een heerlijke schoudermassage en voetreflexmassage zorgen voor nieuwe energie. Althans bij mij, remco heeft een of andere kletskous aan z'n voeten zitten die constant is afgeleid. Daarna is het tijd om tegaan. We zien inmiddels andere toeristen die ook met onze bus meegaan en we kunnen even weer heerlijk engels praten. We worden gedirigeerd naar een minibus, alwaar een groot protest komt uit de groep, dit is geen slaapbus toch!! Wij westerlingen reageren toch altijd veel te snel, we worden gedropt bij een grote bus. En wat blijkt tot onze grote verassing, het is een echte slaapbus. Dit hebben we echt nog nooit gezien! Stel je voor, in de bus heb je 3 rijen bedden met daarboven weer 3 rijen bedden, een smal paadje ertussen van ca. 50 cm. De bedden zelf zijn van een zodanig formaat dat je er echt net aan in past. Je krijgt een kussen en dikke deken. Wij worden naar de achterkant van de bus gedirigeerd om daar met 5 man naast elkaar te gaan slapen. Echt no way hoor, we sluipen daarna naar het midden van de bus om ergens bovenin te gaan liggen, een beetje lucht graag. Eigenlijk ligt het best comfortabel, beter dan een bus met stoelen die naar achter kunnen. Je kunt hier soort van languit. 1 nadeel als je maatje 45 van schoen hebt, je voeten kunnen niet omhoog, die passen er gewoon niet tussen. Je kunt dus alleen op je zij liggen, als je je voeten kwijt wilt. Ander nadeel, er is geen wc aan boord. Je moet dus gewoon naar de wc als ze stoppen, en dat doen ze 1 keer. Mensen met een zwakke blaas hebben dus pech! Ook moet je niet aan de race zijn, dan heb je echt een probleem! Als we geïnstalleerd zijn vertrekt de bus, er zijn nog wat ophaalpunten voor andere passagiers en dan gaan de lichten uit. Welterusten allemaal! Chinezen hebben een vervelende gewoonte, als ze aan de telefoon zitten, en geloof me dat zitten ze regelmatig, dan wordt er zeer luidruchtig gesproken. Oordoppen werken dan niet, alleen je mp3 speler met harde muziek is een remedie om in te kunnen slapen. Regelmatig worden we wakker door een harde bump in de weg of als we heen en weer geslingerd worden. Maar we liggen in de gordels en al met al hebben we toch wat uurtjes kunnen slapen.

{comments on}